

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 9 năm 2014

Số 205

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thư Từ Lai Vãng
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Cõi huyền vi là cõi nào?
2. Niềm tin là tin những gì?
3. Sự phát triển do đâu mà hình thành?
4. Sự làm việc của cơ tạng là làm việc gì?
5. Những câu hỏi cảm thức hằng ngày do đâu mà có?
6. Sự vận hành cực mạnh của vũ trụ từ đâu mà có?
7. Trời Đất thanh tịnh là sao?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

La Réunion, (02-12-96) 5:45 AM 1) Hỏi: Cõi huyền vi là cõi nào? Đáp: Thừa cõi huyền vi gắn liền với cuộc sống tâm thức của mỗi hành giả trên mặt đất này, mắt phàm không thể thấy được, tâm thức của hành giả chịu hành sẽ đạt được, mọi cảnh giới sẽ hiện ngay trong tâm thức rất rõ rệt, chỉ có hành giả bằng lòng thức tâm tự tu tự tiến thì mới có kết quả, chứ văn chương và tiền bạc không thể biến chế được, cho nên người tu thì phải hành khổ thì mới tiến. Kệ: Thức giác tâm tu chẳng có phiền Tự nhiên hội nhập cõi an yên Tâm tu thức giác điều hay dở Thành thật bình tâm chẳng lụy phiền.	La Réunion 03-12-96 4:00 AM 2) Hỏi: Niềm tin là tin những gì? Đáp: Thừa niềm tin là tin nơi khả năng của chính mình có thể tiến tới vô cùng tận. Càng tin nơi khả năng của chính mình càng có cơ hội tự thức và không ý lại bất cứ ai. Kệ: Tự mình thức giác chẳng làm sai Tiến tới không lui tự tiến hoài Phân định rõ ràng không tạo loạn Bình tâm học hỏi chẳng còn oai.
La Réunion 04-12-96 6:10 AM 3) Hỏi: Sự phát triển do đâu mà hình thành? Đáp: Sự phát triển tâm linh do nhiều yếu tố kết thành, như: tâm hướng thượng niệm Phật bằng ý chí, dứt khoát và hành đều Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp, càng ngày sẽ càng được thanh nhẹ. Kệ: Thực hành phát triển mới ra về Tiến tới không ngừng chẳng bối bē Thanh tịnh xem đời tâm chẳng động Quy hồi thiên giới điển hồi quê.	La Réunion 05-12-96 5:45 AM 4) Hỏi: Sự làm việc của cơ tạng là làm việc gì? Đáp: Sự làm việc của cơ tạng là việc hít thở hòa hợp với dưỡng khí bên ngoài và nguyên khí của Trời Đất, khối thần kinh sẽ được điều hòa theo nhịp sống của căn khôn vũ trụ, mà hình thành theo luật nhơn quả. Kệ: Thâm sâu tạo lý phân lời giải Trí tuệ phân minh tự tiến hoài Đạo đức trong người đang sẵn có Thân hành thanh trực giải lằm sai.
Saint Gile 06-12-96 5:00 AM De La Réunion 5) Hỏi: Những câu hỏi cảm thức hằng ngày do đâu mà có? Đáp: Thừa những câu hỏi cảm thức hằng ngày do sự thanh tịnh của hành giả tiến hóa đến đâu sẽ có câu hỏi đến đó, từ đời lần đạo. Kệ: Nguyên lý trực thanh tự thực hành Căn khôn vũ trụ cảm thông nhanh Chiều sâu khai triển tùy duyên thức Tiến hóa không ngừng đạt giới thanh.	Saint Benoit 07-12-96 La Réunion 5:25 AM 6) Hỏi: Sự vận hành cực mạnh của vũ trụ từ đâu mà có? Đáp: Thừa sự vận hành cực mạnh của vũ trụ do sự thay đổi thời tiết chung gom chuyển từ vùng gọi là bão, gốc gác của vạn vật tại nơi đó sẽ chịu đựng và thay đổi mới toàn bộ luật hóa hóa sanh sanh. Kệ: Đổi thay thay đổi khí cơ Trời Vận chuyển điều linh khắp các nơi Rung động tình Trời không thanh tịnh Giao thông quy luật chuyển phân rời.
Ile Maurice 08-12-96 8:15 AM 7) Hỏi: Trời Đất thanh tịnh là sao? Đáp: Thừa Trời Đất thanh tịnh là niềm an vui của nhân loại. Người tu thanh tịnh cũng là niềm an vui của hành giả, kết quả của sự khổ công hành pháp, kết quả là thanh tịnh. Kệ: Dày công tu luyện cứu thân mình Sắp xếp tâm linh tự giác mình Rõ rệt hành trình không động loạn Quý thanh giải trực cứu thân mình.	

Nguyên Diễn Chung Hình (tiếp theo)

...

Bạn đạo: Thưa ông Tám, công phu xong rồi, tôi dựa tôi ngủ chút xíu mà sao đáng lẽ thì diễn nó đâu có xuống tới rún mà sao nằm chiêm bao thấy đủ thứ, mê dữ lắm, mê cả tiếng đồng hồ sau, ví dụ một giờ rưỡi mê gần tới ba giờ tỉnh dậy thấy nằm chiêm bao, thấy đi đây đi đó...(không nghe rõ.)

Thầy: Khi mình nằm nhiều khi nó mở ở bên trong này, trong cơ giới của tiểu thiên địa nó mở, rồi nó mới chiếu lại cái phim cũ, cái chuyện hồi xưa.

Bạn đạo: Cái này ngồi.

Thầy: Ngồi cũng vậy, nó thấy, rồi thì một phần khi nó chiếu ra rồi nó xuất ra nó đi ra ngoài, đó nó xuất ra đi mà nó phải chiếu cái bên trong trước rồi mới đi ra ngoài.

Bạn đạo: Cái nằm mê hay cái giờ thiền.

Thầy: Mê thôi, mê thôi. Ngồi nhắm mắt vậy đó thấy chỗ này, chỗ kia, chỗ nọ cũng như trong một giấc mơ vậy đó, nhưng mà cái đó nếu mà có công viết ra, rồi tự mình coi lại, hay lắm. Cho nên, trong đó tôi với ông Tư có nghiên cứu kêu các bạn sau khi công phu có gì viết vô để mình tự giáo dục chứ không cho người ta coi làm cái gì, chuyện của mình, mà hay lắm, quý giá lắm.

Bạn đạo: Cái đó nó dạy mình nhiều lắm.

Thầy: À! Cũng như bây giờ anh đi ngồi, anh thấy anh đi tới đó, anh gặp chị đó. Hai vợ chồng anh nói chuyện trong cảnh khổ người ta sao sao sao... anh cũng viết vô, cái nhớ là anh viết vô thôi, rồi anh để đó mà không bao lâu anh thấy hai vợ chồng với cái cảnh đó nó tới trước mặt anh xin tu, có hết, có nhiều chuyện lắm. Nhiều chuyện mà cái óc con người không thể suy tính được nhưng mà nó có, đúng cơ duyên rồi nó tới trước mặt.

Bạn đạo: Mình ngồi cái diễn nó rút xuống, nó rọi làm sao đâu chứ đâu có trở về tề luân hư cảnh được.

Thầy: Ngồi chớ, vì nó bật ở trên này thì dưới này nó phải sáng. Nó phải sáng ở dưới này chớ, rồi cảnh trước, cảnh sau, cảnh huỳnh đình, chỗ này đều có cảnh hết. Rồi nếu mà cái hào quang nó nhiều nữa, nó sẽ tiến sâu rộng ra ngoài, nó liên kết với những cái diễn nào mà thuận với mình, mình thấy nó, thấy nói chuyện rõ ràng. Ráng tu rồi anh viết hết, anh

viết hết hay là anh nói trong băng cũng được, tối nay tôi thấy vậy vậy vậy..viết nói vô.

Bạn đạo: Nó khác xa là nó màu. Ở trong bụng nó màu nhưng mà tại sao nó lại màu.

Thầy: Có chớ, trong đó nó cũng có ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc huyền quang vậy. Bên ngoài cũng màu, bên trong cũng màu, không có màu sao được. Đã nói kim, mộc, thủy, hỏa, thổ mà không có màu sao được, phải có màu chớ. Cho nên khi mà anh thiền xong anh thấy nhớ cái gì anh bấm anh cứ việc nói ra, không có thêm màu mè. Tôi thấy con rắn nó như vậy, như vậy, như vậy.. rồi thôi, cúp, hết thấy rồi, cúp, rồi để đó, thiền. Rồi qua bữa sau tôi thấy như vậy, như vậy, như vậy đó, cúp. Rồi sau này anh thành một cuốn băng, anh vắn ra anh nghe, anh thấy anh rõ ràng, hay lắm, thấy cái tiền kiếp, thấy nhiều chuyện lắm. Cái đó là cái dẫn tiến mình tu, rồi từ đó đem tới giác tâm lần lần, ngộ chân lý. Hay lắm chớ không phải tầm thường, nhiều người thiền rồi họ ngủ luôn, họ không chịu viết vô, phải lục đục viết xuống thấy cái gì cái gì... Tối nay tôi thiền thấy cái tâm nó đục hay sao cũng viết vô, à tôi thấy nó nóng ngực viết vô. Rồi tối mai tôi thiền nữa có thể nó hết không, có phải tôi thiền nó hết tôi cũng viết vô. Cái đó là quý báu cho những người đi theo sau này. Ồ! Tôi thiền vô tôi thấy ngựa lở mũi, ngựa con mắt rồi tôi niệm Nam Mô A Di Đà Phật hết ngựa lở mũi, hết ngựa con mắt. Đó! Cho nên nhiều người đã dẫn ở trong đó mà họ không làm không đúng thành ra cứ theo hỏi tôi hoài cái đó mệt lắm. Họ có sẵn rồi, dạy hết cho họ rồi, thiền họ thấy cái gì, thấy cái gì, họ cũng viết vô đừng có mắc cở. Tôi đương thiền nó thấy nó đòi hỏi đục quá viết vô không sao đâu, viết vô ngày mai tôi mới tìm cách tôi sửa nó được, mà tôi sửa nó được tôi sẽ giúp người khác được. Công chuyện làm ở sau này mà nhiều người không hiểu nói chớ ai, ai tu mà biên cái đó kỳ lắm. Nó không có cái đó làm sao tu. Nó phải có cái đó nó mới tu. Nó phải có cái đó chúng ta mới có cơ hội ngồi ở đây tu. Nó không có cái đục thể gian đâu có chúng ta, thấy chưa! Mà hiểu nó là chơn lý, còn không hiểu nó thì thấy nó là tà lý, còn hiểu nó là chơn lý. Nó ẩn ở trong cái chơn lý hóa sanh của loài người, mà giá trị nhất là nó. Bây giờ chúng ta thông

cầm nó, sửa nó, xây dựng cho nó tiến hóa lên trên cái dục đó. Nó tiến ra đem tư tưởng lành cho mọi người. Không nhờ cái dục làm sao đem tư tưởng lành cho người ta được. Sửa đổi cái chiều luật của nó rồi thì đem tư tưởng lành cho người ta, cũng nhờ cái dục gởi nó đi. À! Mình sửa được nó lên trên rồi, nó làm việc dữ lắm. Nhiều người không hiểu: chu cha ai tu mà viết chuyện dục vô trong đó, tu mình đâu có dâm dục được hén, nhưng mà dâm dục là cái căn bản của loài người ở thế gian, không có dâm dục đâu có chúng ta ngồi ở đây nói chuyện. Mà ông Trời, bà Đất không có dâm dục đâu có đậu phộng, đâu có bắp ăn, hóa hóa sanh sanh, thấy không? Sự phối hợp đó tiến hóa mà. Khi chúng ta hiểu rồi chúng ta làm tới, làm tới, làm tới, đem nó đi lên trên thay vì ở dưới. Nếu nó làm nhiều quá không lợi chúng ta phải hạn chế để tiến hóa lên trên bộ óc, đem tư tưởng lành cho mọi người, giá trị lắm. Nhiều người nói mắc cỡ này kia nọ, con gái ai mà viết cái dục vô trong đó, cũng có dục hết, không có cô nào không có dục, không có cái thằng nào không có dục, có hết, không sao! Tìm hiểu để mở nó ra, đưa nó tới tiến hóa thật sự đi lên thay vì đi xuống. Mà mình viết, mình đọc, mình hiểu chớ đâu phải cần người ta hiểu, rồi mới thấy chơn lý. Rồi lúc đó mới khám phá cái tiểu thiên địa này đầu tới chân đều là chơn lý. Một hành động chúng ta đều là chơn lý, nếu chúng ta hiểu nó. Còn chúng ta không hiểu chúng ta thì không thấy chơn lý ở đâu. Nếu chúng ta hiểu ta thì chúng ta thấy chơn lý rõ ràng. Có gì hỏi.

Bạn đạo: Thưa ông Tám, mình theo cái pháp này, nếu mà mình không có nằm nó có hại gì sức khỏe không? Nếu mà có người nằm trong tình thế, ví dụ người đó có thiền (*không nghe rõ*)... họ phải đi làm việc, họ ngồi luôn đó tức là có thể họ ngồi hai mươi bốn trên hai mươi bốn đó, họ không có nằm thì như thế có hại gì cho sức khỏe không?

Thầy: Không có hại gì hết, một giờ ngồi thiền nó bằng hai giờ nằm, ba giờ nằm, nó không có mệt. Nhưng mà khi mà ngồi nhiều, ngồi thâu đêm, nó cũng ngáy khò khò vậy, ngủ ngon hơn nữa, rồi dậy cũng tỉnh bơ, không có gì hết. Có hồi trước cái quá trình tôi ngồi ở trước nhà đó. Tôi ngồi tới cái ghế lưng đít rồi tôi mới vô trong. Tôi ngồi tới sáng chớ đâu có giường nằm gì. Cho nên nhờ cái đó cái lưng tôi như tấm ván vậy không bao giờ có bệnh đau lưng. Rồi bây giờ tôi được nhẹ và tôi phải làm việc

nhiều hơn. Tôi mới nằm được về phần trên, mà nằm cũng ít, lồm cồm ngồi dậy hoài.

Bạn đạo: Mà ngồi như thế nào, ngồi theo tư thế thiền định hay là ngồi như là ngồi thường.

Thầy: Nếu mà thiền định rồi mà mình muốn ngồi ngủ, mình ngồi cái ghế ngủ cũng được, đâu có sao, ngồi dựa ngủ để cái điện nó phóng đi xa thay vì nằm phản trực đi thấp. Cũng như ông Hai Pháp là ông ngồi cả đêm, ông ngồi hoài, ông ngồi dựa ghế. Ông thiền đã rồi ông dựa ông ngủ luôn chừng nào ông thiết mệt, ông nhớ, ông muốn nằm. Ông vô nằm chút ông cũng lồm cồm ngồi dậy đâu có mệt. Ban ngày ông cũng đi lao động cũng trồng tía, cũng này kia kia nọ, cũng tưới cây đâu có mệt nhưng mà ông ngồi ông ngủ khò khò, ngon lắm, khỏe lắm. Cái đó ngồi được nhiều nó mới diệt được cái dục, diệt cái dục ăn tiền.

Bạn đạo: Bởi điển ở trên mà nó đâu có xuống trở lại.

Bạn đạo: Hỏi ông Tám kỹ điển lên điển xuống. Ngồi là nó không có xuống, nằm nó nhào xuống đó, phải không ông Tám? Nằm nó nhào xuống liền hà, ngồi lên, ngồi lên nó hơi lặn nhẩn.

Thầy: Cho nên rồi, rồi sao các bạn ngồi được ban đêm rồi, lại ngưng ăn. Lăn lăn nó bớt cái ăn ban đêm nó mới ngồi được lâu, ngồi tới sáng không có hại mà nó khỏe thêm. Bởi vì mình ăn nó đưa cái thực phẩm lên mình có phần nặng trực, rồi mình phải lọc một thời gian lâu nó mới tới thanh. Còn ở đây mình nhịn được rồi thì mình lọc được rồi thì tới mình ngồi mình phóng cái thanh, nó hút cái thanh. Nó ngưng chỉ dới trong cái khoảng chín mười giờ thôi còn quá cái giờ đó nó hết rồi nó ổn định rồi thì tới giờ mười hai giờ nó công phu tinh tấn lắm nhưng mà phải tập lần lần. Khi mà các bạn nhịn dới thấy tay chân lạnh không nên nhịn, nhịn dới mà tay chân ấm như người ăn no, đó là nên nhịn. Bởi vì cái ngũ tạng, cái khí nó xuất phát từ chi đều hòa, nó không có thiếu sức khỏe. Nhiều người tay chân lạnh mà ráng nhịn cái đó nó có hại cho sức khỏe lắm, không được. Chừng nào nó ấm tự nhiên thì mình nhịn được. Nó cũng như người ăn no. Tứ chi nó ấm áp như người ăn no thì được.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 7/8/1977)

Qua Mục Thư Từ Lai Vãng, bạn đọc có dịp chia sẻ tâm sự thiết tha của người gởi - các đứa con Vô Vi từ khắp Năm Châu; học hỏi và cảm nhận lòng thương yêu, sự hi sinh tận độ vô bờ của người nhận - Thầy Tám, người Thầy, người cha VÔ VI yêu quý Những lá thư gói ghém tâm tình thấm thiết, nhất là từ các bạn Vô Vi đang ở quê nhà xa tít với hoàn cảnh khó khăn, gút mắc từ ĐẠO lẫn ĐỜI, luôn được hồi âm bằng những lời khuyên giải sáng suốt, chân tình, hướng tâm về chân lý vô cùng siêu diệu.

THƯ GỎI THẦY TỪ VIỆT NAM

X, ngày 16 tháng 9 năm 1996

Đức Thầy kính thương,

Lâu lắm con không được thư Thầy gởi về, con không biết Thầy có được khỏe không? Nay nhân dịp chị Tổ Anh về nước, con xin tạm viết vài hàng gởi đến thăm Thầy và thăm các bạn đạo năm châu.

Con được nghe Thầy có điện thoại về cho chú SL kêu bạn đạo ở quê nhà cố gắng công phu ráo riết, cho nên vợ chồng con cũng cố gắng lắm nhưng sao con cũng thấy nặng nề chậm trễ quá, không biết nghiệp con nặng hay sao? Con nghe nói có Đại Hội ở Thái Lan, con rất mong được đi để được hội ngộ cùng Thầy và được nghe lời Thầy chỉ dạy, nhưng con không biết con có đủ duyên may để đi không? Bạn đạo ở hải ngoại rất có phước được sống gần Thầy để được an ủi và chỉ dẫn thường xuyên. Riêng con ở quê nhà thì rất khao khát gặp Thầy.

À, hôm nọ con nghe nói Thầy đau, bữa nay Thầy khỏe chưa? Thầy thương, khi nào Thầy nhận được thư này, Thầy nhớ viết thư cho con, con nhớ Thầy lắm. Lâu lâu Thầy cũng nhắc nhở con chú xiu nha Thầy. Thôi con xin dừng bút và xin kính chúc Thầy được mạnh khỏe, thân tâm thường lạc.

Con,
L.

THƯ HỒI ÂM CỦA THẦY TÁM

Paris, ngày 22 tháng 11 năm 1996

L con,

Thầy vui được thư con đề ngày 16 tháng 9 năm 1996, được biết con gấp mong tu hành giải nghiệp tâm, nhưng nghiệp lực đã từ nhiều kiếp, đã lôi cuốn con đến bây giờ nên con thiền không được, không

phát triển được tâm linh. Con lo làm phước tu phước, tức là giúp người này người nọ, ít nhất là cũng phải có cái từ trường tốt. Cần có luồng điện tốt mới giải toả được. Cho nên Thầy đã khuyên, trước kia Thầy đã gởi thư khuyên con tu, cố gắng tu, thực hành, khai thác chính mình mới hoà hợp với luồng điện cái của càn khôn vũ trụ. Lúc đó chúng ta mới thấy phần hồn là cái gì? Tu tiến rõ rệt. Không nên ôm chuyện bên ngoài, toàn là trực khí. Luật nhân quả rõ ràng, nhân nào quả nấy. Con có cứu độ giúp người cũng tùy theo khả năng, không nên làm quá là ôm trực, lo đủ điều, thiền không được.

Thiền là chánh. Con phải biết thương con trước mới thương mọi người. Con không biết quý thương nguyên lý của càn khôn vũ trụ thì làm sao thiền được? Thiên địa nhân gom gọn mới hình thành được con người. Mà chúng ta có pháp khư trực lưu thanh, Pháp Luân Thường Chuyển để khai sáng chính mình nhiên hậu mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Đó là việc lớn, không phải việc nhỏ. Con cố gắng hành thay vì con ôm ngoại cảnh, rước trực vào thân, làm sao thiền được? Lúc thiền lại nhớ chuyện đâu đâu, không phải chuyện của chính mình, không phát triển được. Tu để giải nghiệp, tu để pháp lực càng ngày càng mạnh thì nghiệp lực nhiều kiếp sẽ tan. Cố gắng tu cho chính mình tức là cứu mình, thương quý mình mới ảnh hưởng người kế tiếp được. Còn tu theo cái điệu bề ngoài, chưng bông, quần áo, kiêu cạo, niệm theo Phật, ca tụng đủ thứ, không phát triển được chính mình.

Thực hành để khai triển trực giác mới thật sự là người tu. Không khai triển được trực giác thì làm sao tự cứu được. Cuối cùng mình phải hướng về thanh tịnh thì tâm thân nó mới an lạc được. Rời bỏ thanh tịnh, rước động hằng ngày thì nạn tai sẽ xảy đến. Thầy đã bao nhiêu lần nhắc nhở tất cả mọi người, phải thức tâm, làm điều cần thiết là noi gương Đức Thích Ca tự tu tự tiến. Có pháp, hành pháp để rước thanh quang tận độ cơ tạng và ảnh hưởng người kế tiếp. Từ trường của con càng ngày càng tu càng trở nên thanh nhẹ. Khi lời nói thay đổi,

tâm thức thay đổi là chúng ta thấu được phần thanh quang, điển của Thượng Đế. Cái vốn đó là vốn để về Trời, thực hành thức tâm. Đó là điều chính. Không phải lý luận, so đo giữa bạn đạo, điều đó vô ích. Mọi người đều có một vị trí, một duyên nghiệp, họ phải tự giải, tức là ngày đêm lo tu thiền. Đó là tiền của Thượng Đế. Tiền thế gian không thể mua vé máy bay về Trời được. Thiên Quốc rộng lớn, chỗ nào cũng có trật tự. Con hiểu được luật nhân quả thì cần gì phải lo nhiều chuyện? Nếu nhân tốt thì ngày nay con có duyên được tu. Nhân xấu thì ngày nay con phải đi ăn xin mà người ta cũng không cho nữa. Cái luật nhân quả có. Con cứ an tâm lo tu, căn cứ theo luật nhân quả mà tu. Không làm những điều sai quấy ở kiếp này thì kiếp sau con sẽ được tốt. Hành pháp môn để khai sáng tâm thức, để khỏi óc và tâm linh chúng ta càng ngày càng dồi dào, mạnh khỏe, không có bê trễ. Lúc nào cũng thích ứng, không rước trược. Trược đến, chúng ta lấy cái thanh để giải trược. Còn thấy bóng tối tối mà có ánh sáng thì bóng tối phải tan. Cho nên phải tu cho óc sáng tâm minh mới là người tu. Tu mà nghe đạo này rồi chạy theo đạo nọ, đạo kia, nghe theo ông lên bà xuống thì khó tu lắm. Ông này lên nói đạo hay là chuyện của ông ấy. Ông ấy lo tu mới có, ông phải vượt qua khổ ải mới có được bình an, thì chúng ta đang khổ, nên cố gắng vượt qua khổ trong thanh tịnh.

Có pháp là may mắn. Nhân thân nan đặc, pháp nan ngộ. Nay con có cả xác và có pháp, nếu con không thực hành đúng đắn thì con sẽ ngộ nạn, rước trược nhiều quá sẽ ngộ nạn. Sau đó con mới có cơ hội thức tâm, tự lập quân bình, điển quang trong cơ tạng phát sáng thì hai luồng điển âm dương hội tụ. Đó là do công phu tu hành, chứ không phải là do lý luận mà đạt được. Thầy không muốn viết thơ nhiều cho tất cả mọi người vì chỉ tạo cho người ta ý lại mà không có thực hành. Nhớ Thầy thì phải nhớ hành động của Thầy khổ cực mấy chục năm nay. Một mặt lo tu, một mặt lo truyền pháp, bao nhiêu chuyện kích động oan trái nó đến với Thầy mà Thầy vẫn bình tâm lo tu để thấy rõ cuối cùng ánh sáng là quý nhất. Phải thực hành cho kỳ được để đạt tới ánh sáng của tâm linh.

Đây, con phải cố gắng tu nhiều hơn. Không nên làm chuyện u ơ, rước trược vào thân và mang nạn đó. Thầy cảnh cáo nhiều lần. Các con đừng có ý nơi Trời Phật. Khai sáng chính mình là chánh. Khai triển trực giác của mình là chánh. Không nên ý nơi Trời Phật. Trời Phật là chuyện của Trời Phật đã hình thành. Chúng ta noi gương mà thực hành như

Ngài, từ cái khổ đi tới sự an lạc. Ở đời này có vay có trả. Đừng có nói tôi đi làm phước là đủ rồi. Thật sự sửa mình mới bớt tội. Làm phước không phải hết tội đâu vì lòng tham của con người cũng còn sờ sờ đó. Nếu con tin lời nói của Thầy thì con chỉ cố gắng tu. Có bao nhiêu đó, ráng thực hành trực giác và phát triển tâm linh, hội nhập vào thanh quang của Thượng Đế mà thực hành về Thiên Quốc. Chuyện chánh là cần tu để lo cho phần hồn. Không phải con đi làm phước mà lo cho phần hồn được. Chuyện làm phước thì tùy duyên mà giúp. Khi con tu con được thanh nhẹ tức là con sẽ làm đại phước, làm phước cho tất cả mọi người, ảnh hưởng những người kế tiếp cùng tu cùng tiến. Đó là đại phước, con có lời nói chơn chánh, không có sai chạy, một là một, hai là hai, không vì lẽ này lẽ nọ, không vì ông lên bà xuống bày vẽ đủ chuyện. Họ đâu có trách nhiệm gì. Họ xâm chiếm trần gian một cách vô trách nhiệm. Nhiệm vụ của họ là họ phải tự phát triển, không có nghe lời đồng bóng, ông lên bà xuống. Phải coi chừng, đừng bị gạt và tạo nạn cho chính mình mà ăn năn không kịp.

Thành thật cảm ơn những lời thăm hỏi của vợ chồng con. Thầy cũng chỉ có khuyên các con lo tu, đừng lo chuyện ngoại cảnh quá nhiều mà tạo khổ cho gia cang, không ích gì. Người tu phải có lập trường rõ rệt. Tu cho chính mình tức là thương yêu mình. Biết thương yêu mình thì biết hoà hợp với động loạn, thương yêu gia cang, thương yêu Trời Phật. Đó là mức tiền của tâm linh. Ngày đêm lo tu, nay một chút, mai một chút, để tạo thành duyên lành, tâm thân an lạc mới thật sự là người tu. Không nên chạy Đông, chạy Tây mà không có kết quả. Kết quả là kết quả cho phần hồn chứ không phải kết quả chuyện đời thì phi nói đi nói lại. Thầy ra đây làm việc mấy chục năm, không nghĩ chuyện cá nhân, nhưng mà phục vụ. Tinh thần phục vụ mọi người là phải tự tu. Nếu Thầy không có tự tu thì Thầy không có những lời minh giải ngày hôm nay gởi đến các con đâu.

Ngày đêm Thầy chỉ lo tu vì thương tất cả mọi người. Thầy phải ảnh hưởng và hy sinh tất cả, sửa mình để tiến hóa chứ không bao giờ thụt lùi được. Còn việc đi Thái Lan thì tùy phương tiện và có khả năng thì đi, không thôi ở nhà lo tu cũng đủ rồi, không cần lưu luyến chuyện Thái Lan. Đại Hội ở Thái Lan là dịp cho mọi người tu thành tâm. Tu học thành tâm phát triển đầy đủ thì Bề Trên sẽ chuyển cho có đầy đủ điều kiện để tương ngộ. Cố gắng tu, giải nghiệp là Thầy mừng. Tu cho chính con. Khi

con có khả năng con mới đi đây đi đó cứu độ cho quần sanh. Còn con không có khả năng không có cứu được ai. Chính bản thân mình không độ được thì làm sao độ người khác được. Đường lối rất rõ rệt từ bao nhiêu năm nay. Thầy đã thực hành và những người đã thực hành hội tụ ngày nay thành đại hội, chung hưởng hoà bình trong giây phút thiêng liêng của tâm linh. Con muốn đi đại hội thì con phải hành nhiều thì tự nhiên con có cơ hội đi. Ông Trời không có đui. Thượng Đế có mắt mình xét tất cả mọi người, và Phật có mắt hiểu được để tận độ mọi

người. Nếu người thực hành thì tiến tới, còn không thì tự hại và đóng cửa, ôm tối tăm, sân si, không tiến được.

Chúc vợ chồng con vui tiến và tâm thân thường lạc, hướng về thanh tịnh mà tu. Sự đau đớn đau khổ của trần gian là tạm bợ mà thôi. Một thời gian rồi giải quyết, không sợ nữa. Quyết tâm hướng về Trời Phật mà hành sự thì tương lai sẽ có kết quả tốt.

Quý thương,
Lương Sĩ Hằng

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 14 tháng 6 năm 1980

PHỤ ÁI 23

Địa cầu thay đổi nơi nơi động
Chuyển hóa tâm linh tự tiền tông
Thanh trược khai vòng sinh tự triển
Khai thông trí tuệ đạt chơn không.

Chơn không sáng suốt triển vòng
Tâm linh đón nhận quy tông thiên cơ
Chẳng còn vọng động ước mơ
Tự khai tự triển hợp giờ cảm giao
Hòa đồng muôn sắc muôn màu
Quy nguyên muôn mối đáp tàu về quê
Cảnh đời tạm sống chán chê
Sanh trụ hoại diệt chẳng mê làm gì
Thanh bình phẳng lặng một khi
Chơn tâm ngộ pháp tiến ghi đời đời
Chẳng còn loạn động xa rời
Hư không đại định đạt nơi quy hồn
Sống trong sáng suốt ôn tồn
Nơi nào cũng tiến cũng dồn trí tâm
Lý trời siêu diệu thậm thâm
Cha không buông bỏ chơn tâm của hồn
Thế gian mê muội chẳng tồn
Kéo lôi học hỏi tạo còn cảm giao
Tu thời thức giác hiểu cao
Bước vào thanh tịnh trước sau dung hòa
Thực hành chơn giải thật thà
Vui hòa hiếu thảo quý ma chẳng còn.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Ba Mươi Bốn (tiếp theo)

ĐẠO CÔI BIÊN GIỚI ÂM DƯƠNG

XEM CẢNH NHỮNG NGƯỜI ĐƯỢC TRỞ VỀ TRỜI

...

Dương Sinh: Thưa, tại sao ân sư cứ luôn luôn than thở?

Tế Phật: Vì chẳng còn lời nào để nói với chúng sinh.

Dương Sinh: Nỗi cảm xúc của ân sư quá sâu xa, tâm sự của con cũng gần giống vậy, xin ân sư cứ thổ lộ để cho con được chia sẻ một đôi phần.

Tế Phật: Có rượu chẳng biết say, vô tâm có thể thấy Phật, chúng sinh đi trên đường trần, Phật trên trời ngó xuống, phải quý trọng duyên may tốt đẹp để tránh thành kẻ cô đơn. Chúng ta hãy lên thiên đường... Đã tới, chúng ta hãy xuống đài sen.

Dương Sinh: Thưa thầy, tại sao bữa nay con thấy nơi này giống hết nơi khác? Con đường phía bên trái hình như đã đi qua.

Tế Phật: Đây là Âm Dương Giới tức biên giới của hai cõi âm dương hay địa ngục với thiên đường, chỗ ngã ba đường của ba cõi trời đất và người. Lúc trước viết Địa Ngục Du Ký, con đã từng đi qua con đường này, bữa nay đưa con tới đây để con thấy cảnh người ta sau khi chết phải xuống địa ngục, hay được lên thiên đường như thế nào.

Dương Sinh: A, thì ra nguyên nhân là như vậy, ngã đường phía bên trái là lối xuống địa ngục, thấy có tướng quân Ngưu Mã áp giải thật nhiều tội phạm đang bị chửi mắng lừa đi, nhìn cảnh họ hiện tại thật quá đáng thương.

Tế Phật: Đó là kết cục của những kẻ làm ác, nhưng họ còn mơ tưởng để cầu được may mắn. Lúc sống vì quá thâm hiểm ác độc, làm thương tổn cả lẽ trời, coi như không có phép trời, chuyên lên lút làm những chuyện tội bại trong bóng tối, bởi vậy họ mới

bị đẩy xuống địa ngục, thế mới biết luật trời đã an bài một cách hữu hiệu. Con có thể quan sát ngã đường của những người được lên thiên đường.

Dương Sinh: Ngã đường lớn trải vàng phía bên phải có nhiều người đi, thấy họ rất tiêu dao, còn có cả bồ tát cùng kim đồng ngọc nữ ra nghênh đón. Công đức của các vị đó ở thế gian quả lớn lao, thưa đã được lên thiên đường mà còn phân chia đẳng cấp nữa sao?

Tế Phật: Đương nhiên, như ở trần gian xe pháo bằng tên chẳng giống nhau, giá trị không đồng đều, có phẩm tước cao, phẩm tước trung cùng mới cũ phân chia. Người đời tu đạo, từng li từng tí không được gian trá, có một chút chân tâm thì trên mình được nạm một chút vàng, nếu như những chút vàng này cứ nạm nhiều thêm mãi ắt được tôn làm thân Kim Phật, Kim Tiên. Ngoài ra còn phân chia quả vị thành nhiều loại khác nhau, có đại kim thân, trung kim thân. Còn nếu như phải đẩy xuống địa ngục thì hẳn là thân trở thành thân gỗ mục, chẳng thể khắc chạm được gì. Chúng ta hãy tới trước thỉnh vấn quý vị thành đạo cao minh thiện đức.

Dương Sinh: Thưa vâng. Vị lão thánh này tuổi đã khá cao, dung nhan ngọc ánh vàng, vẻ vô cùng hiền lành, nhìn qua biết ngay là bậc có công phụ tu dưỡng, xin hỏi lão tiền bối, vị đi đâu đây?

Lão Ông: Tôi lên cõi trời.

Dương Sinh: Thưa vị có thể thuật lại thành tích quá khứ của vị không?

Lão Ông: Tôi không có công đức gì cả, nên chẳng dám.

Tế Phậ: Vị chớ có quá khiêm nhường, chúng tôi phụng mệnh viết sách, cứ việc nói cái hay ra để khuyên răn người đời, công đức sẽ vô lượng.

Lão Ông: Đề có thể khuyên răn người đời thì tôi xin trình bày như sau: Tôi là dân nam bộ, sau khi con cái trưởng thành liền tới làm công quả ở một ngôi đền, chuyên giải nghĩa thơ giùm những người xin xăm, sớm hôm lo thấp nhang dâng trà, một lòng vì thần thánh, vì các tín đồ lo công quả. Về sau thiện nam tín nữ mỗi ngày tới đền lễ bái một đông, tiền dâng cúng rất nhiều khiến tôi lại càng hết sức thanh liêm, một đồng một cắc cũng không dám lấy lên tiêu riêng, hoàn toàn dùng để mua nhang đèn

hoặc chi tiêu cho những việc trong đền. Vì nhờ đức thanh liêm công chính mà phút lâm chung tôi được thần chủ của đền đặc biệt thưởng tâu lên Ngọc Đế xin cho tôi được miễn xuống địa ngục, lên thẳng thiên đường tiếp nhận chức thần, tôi chỉ có giữ trọn đạo công như vậy mà thôi.

Tế Phậ: Đại công, đại công, vị không được tự xem khinh mình, phàm trần có biết bao kẻ không được vậy. Ngọc Đế đã ban chức thần cho vị, còn tôi tặng thêm vị 100 công, để giúp thăng đạo quả vị.

Lão Ông: Xin lạy tạ đức Phật Sống đã tận tình giúp đỡ.

(còn tiếp)

